

statek její legitimace. O nedostatku vytýkaném v uvedené stížnosti dozorcí, že opatření revírního báň. úřadu nebylo st-lce doručeno, se nař. rozhodnutí vůbec nezmiňuje.

Proti výroku na prvním místě uvedenému, jímž bylo odepřeno proti opatření revírního báň. úřadu zakročiti z moci úřední, se stížnost k tomuto soudu podaná neobrací nebo se aspoň proti němu neobrací způsobem formálně vyhovujícím (§ 18 zákona o ss). Pokud by však z vývodů stížnosti bylo možno vyčísti námitku namířenou také proti tomuto výroku, nemohla by míti úspěchu, neboť podle právního názoru, zastávajícího již od mnoha let v judikatuře tohoto soudu, na výkon dozorcí moci nikomu právní nárok nepřísluší, kdežto tento soud může chrániti st-le jen v případě protizákonného porušení jeho subjektivních práv.

Pokud jde o dozorcí stížnost proti nesprávnému postupu při doručování předmětného opatření revírního báň. úřadu, bylo by sice možno formální nedostatek spatřovati v tom, že se nař. rozhodnutí o tomto petitu vůbec nezmiňuje, leč podstatná vada řízení by v tomto shledána býti nemohla, kdyžtž st-lce nedoručením výměru revírního báň. úřadu nebylo podání opravného prostředku (t. j. odvolání) fakticky znemožněno, a když, jak z dalšího ještě vysvitne, st-lka tím také žádnou újmu neutrpěla.

Pokud jde o odmítnutí st-lčina odvolání pro nedostatek legitimace, musil soud dáti stížnosti za pravdu. Výrok báň. úřadu, jímž bylo odepřeno schváliti smlouvu, uzavřenou st-lkou, je způsobilý zasáhnouti do právní situace smluvních stran, neboť výslovné odepření báňskouředního schválení, byť toto schválení zákonem nebylo požadováno, rovná se co do svých účinků úřednímu — lhostejno zda zákonnému či nezákonnému — odporu proti uzavření této smlouvy, což je dostatečným důvodem, proč nelze smluvní straně odnímati možnost, aby oprávněnost takového odporu dala si v řádné instanční cestě přezkoumati.

Musilo proto nař. rozhodnutí, vybudované na názoru opačném, býti zrušeno pro nezákonnost. Za tohoto procesního stavu pak soud neměl ani důvodu, ba ani možnosti, aby se zabýval také meritem sporu, neboť by tím prejudikoval instančnímu jeho řešení.

Č. 12.916.

Zaměstnanci veřejní: * Bylo-li jmenování čekatele úředníkem hlavního města Prahy provedeno v důsledku zkrácení čekatelské doby se zpětnou účinností ke dni vyplývajícímu ze zkrácení čekatelské doby, rozhoduje pro určení služebního pořadí ve smyslu § 17 »Pravidel o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců hlavního města Prahy« toto datum dřívější.

(Nález z 28. května 1937 č. 12.990/37.)

Věc: JUDr. Ludvika H. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. září 1934 o služebním pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvod y: K žádosti z 10. prosince 1930 byla st-lka dekretem rady hlav. města Prahy z 20. prosince 1930 ustanovena úřednicí a propůjčeno jí podle § 6 Pravidel vydaných ústředním zastupitelstvem 6. září, resp. 6. prosince 1926, v kategorii konceptních úředníků systemisované místo 6. platové stupnice ve služební třídě I. a) s platností od 1. ledna 1931. Podáním ze 7. března 1932 vznesla námitky proti svému pořadí ve statu zaměstnanců z roku 1932, dovozujíc, že měla býti ve statu na uvedený rok zařazena na místo pořadím 10., že však jí v tomto statu byl předřazen Dr. N., který nejen nastoupil do služeb obce později než st-lka (t. j. 1. dubna 1929), ale byl také později do 6. platové stupnice jmenován (t. j. po 31. lednu 1931).

Rada hlav. města Prahy podle výměru z 19. března 1932 st-lčině žádosti nevyhověla, poněvadž Dr. N. v důsledku zkrácení čekatelské doby dosáhl dříve 6. platové stupnice. Když k odvolání st-lčinu sbor hlav. města Prahy pro vyřizování stížností usnesením z 4. října 1933 odvolání vyhověl, podal proti tomuto rozhodnutí odvolání Dr. N.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím tomuto odvolání vyhověl a zrušil předeslané rozhodnutí sboru hlav. města Prahy pro vyřizování stížností v podstatě z těchto důvodů: Pro určení služebního pořadí úředníků je podle § 17 služ. pragm. pražské rozhodnou délka služební doby ztrávené ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka v téže služební třídě na služebních místech téže platové stupnice, tedy v daném případě v I. a) služební třídě na místech 6. platové stupnice. Na sporu jest otázka, co sluší rozuměti slovy »doby ztrávené«. Nař. usnesení vychází z názoru, že jmenování Dra N. se zpětnou platností od 1. listopadu 1930 nemohlo míti vliv na pořadí JUDr. Ludviky H., takže Dr. N. nemohl býti zařazen před tuto úřednicí, jelikož nevykazoval delší doby ve stupnici té ztrávené. K tomu dlužno podotknouti, že zmíněný termín jmenování Dra N. byl určen důsledkem pravoplatného a zem. výborem schváleného usnesení ústředního zastupitelstva hlav. města Prahy z 12. ledna 1931, kterým byl přijat návrh městské rady z 19. prosince 1930, aby Dra N. byla zkrácena čekatelská doba o 1 rok 5 měsíců předchozí praxe, jejíž zbytek ve výměře 3 roků a 2 měsíců byl započítán do postupu. Z § 4 odst. 4 cit. služ. pragm. vyplývá, že úředníkem může býti ustanoven ten, kdo skutečně ztrávil předepsanou čekatelskou dobu, pokud nejde o výjimku, podle které bylo povoleno ustanovenému čekateli zkrácení této doby. Má tedy zkrácení čekatelské doby ten právní význam, že po uplynutí této zkrácené doby čekatelské může býti čekatel ustanoven definitivním úředníkem. Bylo-li tudíž provedeno ustanovení Dra N. úředníkem důsledkem zmíněného usnesení ústředního zastupitelstva k 1. listopadu 1930 a tím zhodnocena jeho služba od tohoto termínu jako úředníka definitivně ustanoveného na služebním místě 6. platové stupnice, dlužno uznati, že délka služební doby ztrávené v této vlastnosti byla delší než doba služby JUDr. Ludviky H., která v téže služební třídě na služebním místě 6. platové stupnice rovněž po provedeném zkrácení čekatelské doby začala plynouti teprve dnem ustanovení definitivním úředníkem, t. j. dnem 1. ledna 1931.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Na sporu jest otázka, vykazovala-li zúč. strana ke dni zhotovení pořadníku pro rok 1932 delší služební dobu ztrávenou na služebním místě 6. platové stupnice služební třídy I. a) než st-lka či nikoli. Žal. úřad zodpovídá otázku tu kladně v podstatě v úvaze, že zúč. straně byl určen den jejího jmenování na místo 6. platové stupnice v důsledku pravoplatně provedeného zkrácení čekatelské doby o 1 rok 5 měsíců k 1. listopadu 1930, kdežto st-lka dosáhla služebního místa této platové stupnice teprve 1. ledna 1931. St-lka považuje předeslaný názor za mylný a dovolávajíc se právního názoru vysloveného nss v nálezu Boh. A 10.888/33, má zato, že u zúč. strany nelze mluvit o době před 1. lednem 1931 jako o služební době ztrávené skutečně na služebním místě 6. platové stupnice. Krácení čekatelské doby může prý toliko umožnit úředníku služební třídy I. a), aby se stal před uplynutím celých tří let čekatelské doby definitivním úředníkem obecním, toto zkrácení nesmí se však dotýkati (sc. rušiti) nabytých práv ostatních úředníků. Takovým právem je nabyté pořadí. Soud neuznal stížnost za důvodnou.

Jak soud ustáleně judikuje a jak také žal. úřad správně vyslovil, nemá určení služebního pořadí v určitém kalendářním roce právní význam pro určení služebního pořadí v letech příštích a nelze v tom směru mluvit o nabytém právu (srov. Boh. A 3993/24, 6168/26 a j.). Leč stížnost není důvodná ani ve věci samé.

Podle § 17 »Pravidel o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců obce Pražské« určuje se služební pořadí délkou služební doby ztrávené ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka v téže služební třídě na služebních místech téže platové stupnice. Je tedy rozhodnou délka služební doby ztrávené na služebním místě téže platové stupnice »ve vlastnosti« definitivně ustanoveného úředníka téže služební třídy. Řečené vlastnosti nabývá úředník hlav. města Prahy vzhledem na ustanovení § 37 cit. pravidel dnem, jimž se mu propůjčilo podle dekretu služební místo. Tímto dnem tedy počíná běžeti jeho služební doba na onom služebním místě a stává se dobou ztrávenou ve vlastnosti definitivního úředníka. Při tom je nerozhodnou skutečnost, která zavdala podnět k tomu, že příslušný orgán obce určitou osobu ustanovil definitivním úředníkem a tím jí propůjčil »vlastnost« tohoto druhu obecního zaměstnanectva. Důsledně je s hlediska § 17 cit. pravidel i bez právního významu skutečnost, že důvodem určení dne jmenování čekatele definitivním úředníkem služební třídy I. a) v 6. platové stupnici byl pravoplatný akt o zkrácení čekatelské doby. Rozhodným pro počátek »ztrávené služební doby« a její délku zůstává den propůjčení služebního místa, i když spadá do doby před ukončením zákonné doby čekatelské. Služební doba ta je dobou skutečně ztrávenou ve vlastnosti definitivního úředníka, neboť má-li dotčená osoba »vlastnost« úředníka od určitého dne, nelze podle povahy věci důvodně tvrditi, že by i doba, která následuje po tomto dni, byla jinou dobou než skutečnou služební dobou definitivního úředníka té služební třídy a platové stupnice, jež mu byla jmenovacím aktem propůjčena. (Srov. Boh. A 189/19 a 12.655/36.).

Opak nelze dovoditi ani z nálezu tohoto soudu Boh. A 10.888/33, jehož se stížnost dovolává. V nálezu tom byla řešena otázka, lze-li i za

účinnosti § 20 plat. zákona č. 103/1926 Sb., s nímž má shodné znění i § 17 pravidel, bráti v úvahu při určování služebního pořadí státních úředníků dobu ztrávenou v československých legiích. Soud dal zápornou odpověď a celá argumentace jeho důvodů směřovala k podání důkazu, že znění uvedeného předpisu, který vyžaduje ztrávenou služební dobu ve služebním poměru úřednickém, vylučuje, aby byl vzat zřetel na »neskutečnou« ideální službu, jakou je s hlediska cit. předpisu služba v československých legiích. Je pravda, že uvedený nálezní mluví o službě »skutečně konané, odsloužené«, výslovně však tyto obraty staví oproti službě ve vlastnosti definitivního úředníka »skutečně nekonané, tedy pouze ideální, fiktivní, pokud se týká službě sice skutečně konané, avšak ve služebním poměru nebo postavení jiném než ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka v téže služební třídě na služebním místě téže platové stupnice.« Leč vše to se děje jen ke zdůraznění názoru, že předpokladem kvalifikace služby ve smyslu cit. předpisu jest služba ztrávená »ve vlastnosti« definitivního úředníka. Stojí tedy uvedený nálezní na právním stanovisku shodném s hořejším výkladem.

Jak nesporno, byla zúč. strana jmenována definitivním úředníkem 6. platové stupnice ke dni 1. listopadu 1930, st-lka k 1. lednu 1931 a nelze podle toho, co uvedeno, shledati nezákonným, vycházel-li žal. úřad z názoru, že měla zúč. strana v rozhodné době delší služební dobu ztrávenou ve vlastnosti definitivního úředníka než st-lka.

Č. 12.917.

Samospráva obecní: * Z exekuce vyňaty podle § 15 exek. řádu jsou jen takové majetkové objekty obce, kterých nelze použít k uspokojení věřitele bez újmy takových veřejných zájmů, jichž obstarávání jest obcím zákonem uloženo neb aspoň vyhrazeno.

(Nález z 28. května 1937 č. 13.011/37.)

Věc: Marie H. ve Smržovce proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. května 1934 o prohlášení podle § 15 ex. řádu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V exekuční věci dnešní st-lky proti obci Smržovce, ve které st-lka žádala o exekuční dražbu řady domů náležejících vlastnický jmenované obci dotázal se okr. soud v Tanvaldě podle § 15 ex. řádu a § 6 nař. č. 153/1897 ř. z. okr. úřadu v Jablonci n. N., zda jde o takové součástky majetkové, jichž může býti užito k uspokojení vymáhající věřitelky bez újmy zájmů veřejných, o něž se má obec starati. Okr. úřad výměrem z 16. února 1934 zodpověděl tento dotaz záporně; odvolání, jež st-lka z výměru toho podala, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl z těchto důvodů: Podle § 21 zákona č. 329/1921 Sb. je všechn majetek obce, ústavů a fondů obecních a obcí spravovaných spravovati tak, aby,